ALI ABDOLLAHI

ميز يك پايه

ميز يك پايه
اتاق را بر دوش دارد
كتابها و محالهاي قديمي را
و شباهت مي برد
به جامي
و درختي در كوير
و منارهاي با كلاه ابرهايي
كه روزهاي بيتو
از آن آب ميخورد.

در كاغذي مچاله ميشوي
كشويي ندارد پنهانت كند
پشت آن كه مينشيني،
با چشم دريامردي پارسي
در عهد كهن
از همه چيز بدرود ميگويي
از كاغذ ديواريهاي شطرنجي
مهتابي ولنگار و خيابان.

Egylábú asztal

Az egylábú asztal
vállára veszi a szobát,
a régi könyveket és a lehetetlent.
Emlékeztet
egy kehelyre,
egy fára a sivatagban,
egy felhősisakos minaret,
amiből a napok nélküled
isznak.

Egy ív papírba gyűrődsz.
Nincs fiókja, hogy elrejtőzz.
Ha mellé ülsz
egy párszi tengerész szemével
látod a régi időket,
amikor mindennek elmondtad a búcsúbeszédet
a sakktábla mintázatú tapétának,
az elhagyott loggiának és az utcának.

سـفید اتـاق

گنجشـکها
حیـاط انـار درخت روي
مینشـینند بـرگ بـه دارد که
میرسـند که خواهرانم بـا
میشـوند پـیر که مادرم و پـدر و
.کردهانـد سـفیدکاري که اتـاقم و

خشایارشـاه خورده شکسـت سـربازان ،کتابهـا

بـادگیر زیـر ،سـفید گچهـاي روي
.قهوهاي خط سـه
روزها
و اتـاق ایـن بـا
.آب خطهاي

میزنـد بـاران ،شـب
بزهایشـان خاطر بـه مردم
.خوشـحالند

میخوانـد «مکالمـات»نـاودان

و بـاد ،بـاران
کنفوسـیوس شـبهاي
.سـفید اتـاق ایـن در

A fehér szoba

Verebek
az udvari gránátalmafán,
ami levelet hajt,
húgaim, akik beérnek,
szüleim, akik megöregszenek
és a fehérre meszelt szobám.

A könyvek Xerxész levert katonái.

Fehér mészfestéken a széltorony alatt
három barna csík.
Nappalok
ezzel a szobával és
a vízfoltokkal.

Éjszakánként esik,
az emberek örvendeznek
a kecskéiknek.

Az ereszcsatornában a Beszélgetéseket olvassák.

Eső, szél és
Konfúciusz éjjelei
ebben a fehér szobában.